

'Die puber blijf je je hele leven'

Het nieuwe boek van gelauwerd young adult-auteur Meg Rosoff, bekend van indrukwekkende boeken als 'Hoe ik nu leef' en 'Justin Case', gaat over God. Een puber, blijkt.

Tekst: Annet de Groot Foto: Marco Okhuizen

Haar debuutroman *Hoe ik nu leef*, over 15-jarige Daisy die zich staande houdt tijdens de Derde Wereldoorlog, werd direct bekroond als beste nieuwe young adultroman. Een jeugdclassieker-inwording, schreef de boekenredactie in 2005. De verfilming is inmiddels vol in gang.

Vijf boeken in verschillende genres verder vergrijpt schrijfster Meg Rosoff zich in haar nieuwe boek *In het begin was er... Bob* aan de Schepping. Bob is god over de planeet Aarde, een baantje dat hij te danken heeft aan zijn moeder. Zij won die positie met een partijtje poker en schonk het vervolgens aan haar puberzoon.

Maar hoe gaat dat met pubers: ze storten zich aanvankelijk vol energie op iets nieuws (in dit geval het creëren van al het leven en de decorstukken), daarbij niet gehinderd door gebrek aan kennis en een stortvloed aan hormonen; testosteron in Bobs geval. Geen wonder dat het zo'n bende is op aarde. Hij haalt continenten door elkaar, waardoor op sommige plekken mensen zonder water zitten en op andere plekken de voeten niet droog kunnen houden, hij vergeet voedsel te creëren

zodat zijn schepsels elkaar moeten opeten. Hij schept licht in de vorm van kleurig vuurwerk, gigantische kaarsen en neonbuizen die rond de aarde in de knoop raken. (En wanneer Bob een dutje doet, herstelt Meneer B., met wie Bob de baan van God deelt, de Schepping zo goed en zo kwaad als het gaat tot een min of meer acceptabele vorm.)

Maar na die eerste week verliest Bob de interesse en doet hij in feite niet veel meer dan een beetje lapzwanen, eten, aan zijn piemel trekken en anderen het bloed onder de nagels vandaan halen. Bob heeft de onhebbelijke eigenschap om steeds verliefd te worden op stervelingen. Zoek toch eens een leuke godin, spoort Meneer B. hem aan. Maar nee. Bob heeft zijn oog laten vallen op Lucy, een romige, ontluikende jongedame met sproetjes en een gouden klaterlach. Het vervelende is alleen dat telkens als Bob verliefd wordt, zich rampen voltrekken op aarde.

Hoe voelt het om Bob te zijn?

„Je bedoelt: omdat ik ook mijn eigen wereld creëer? Soms is het fantastisch. Toen ik 25 was, had ik een kantoorbaan, dat was echt het tegenovergestelde van God zijn. Ik ben nu inderdaad op het punt waar ik heerser ben over mijn eigen uni-

versum. Niemand is hoger dan ik, heerlijk. Maar ja, als het fout gaat, dat heb ik dan ook gedaan.”

Geloof u zelf in God of enig opperwezen?

„In het geheel niet, nooit gedaan ook. Ik ben van huis uit joods, maar mij fascineerde dat rendier met die arrenslee op het dak tijdens kerst veel meer dan dat hele verhaal over Jozef en Maria. Na je dood is er niets. Klaar. Ik ben ook niet bang om te sterven. Wat mij wel beangstigde, was dat je voor altijd dood zou zijn. Dat de wereld gewoon zou doordraaien, de mensen zouden allemaal leuke dingen doen en jij was er dan niet meer bij.”

God schiep de mens naar zijn evenbeeld. In uw boek is God een puber. Wilt u zeggen dat er eigenlijk geen verschil is tussen volwassenen en pubers?

„Klopt. Als ik alleen al afga op mezelf: voor mijn gevoel ben ik veel jonger dan in het echt. Soms kijk ik in de spiegel en dan schrik ik. Is dat een ouder familielid of zo?”

Naar wiens evenbeeld schiep u Bob?

„Naar dat van iedere tiener die ik ken. Mezelf, in herinnering, en ik heb twee neefjes van 13 en 18, dat

zijn werkelijk enorme monsters. Ik heb drie jaar aan 'Bob' gewerkt; mijn dochter, altijd zo'n ontzettend lieve meid, raakte in de puberteit. Ik wist meteen weer hoe dat is, puber zijn: de hormonen gieren door je lijf, je valt ten prooi aan depressieve buien, ziet geen perspectief. Een dag later voel je je briljant, je volgt een gedachte met passie, vol overgave. Het ontbreekt pubers aan gelijkmatigheid, evenwicht.”

Bob deelt zijn nieuwe baan met Meneer B., een saaie, doch correcte, middelbare man 'uit het middenmanagement'. Wie is Meneer B.?

„Hij is gedeeltelijk mij. Ik heb vijftien jaar in de reclamewereld gewerkt. Daar was je met 32 jaar al oud en aan vervanging toe. Dus elk jaar kreeg ik te maken met nieuwe 'creatieven' zonder ervaring, maar met briljante ideeën. En ik mocht als 'oude' rot in het vak de boel bijsturen, hen wijzen op afspraken, plannings, budgetten en meer van zulke vervelende bijzaken. Het lijkt op wat Meneer B. voor Bob doet. Meneer B. is in feite het geweten.”

Bob heeft een huisdier, de altijd hongerige Eck: een pinguïnachtig beest met de neus van een miereneter, dat hij afwisselend aanhaalt en mishandelt en verwaarloost. Eck heeft een gedachtewereld en

Eeuwige adolescent: 'Ik ben nu 54, maar als terugdenk aan hoe het was als puber, krijg ik het nóg warm.'